

Among the teachers and colleagues of Fr Schmemmann at St Sergius Institute were (l. to r.) Archimandrite Cyprian (Kern), Boris Bobrinskoy, Professor Kartashev, and John Meyendorff.

Prezentăm un fragment din cartea autoarei Ludmila Perepiolkina, „Ecumenismul - o cale către pierzanie”, dedicat problemelor teologice ale influenței școli ortodoxe de la Paris. Cartea, care atinge multe alte subiecte arzătoare pentru un ortodox din zilele noastre, poate fi citită online în varianta engleză [aici](#) .

În decursul întregii sale istorii pământești, Biserica lui Hristos a fost împresurată de puterile întunericului. Acesta este motivul pentru care ea este numită Biserica Luptătoare, spre deosebire de Biserica Biruitoare din Ceruri, și căreia i se va alătura la sfârșitul veacurilor. Așa cum se întâmplă adeseori, Biserica cea prigonită având chip de rob, precum Însuși Hristos (Filipeni 2, 7), va ieși biruitoare. Tradiția Bisericii ne adeverește că puterea lui Dumnezeu „întru neputință se săvârșește” (II Cor. 12, 9).

După căderea Imperiului ortodox Rus din 1917, toate oștirile vrăjmașe s-au înarmat împotriva creștinătății ortodoxe. Aceasta nu a fost doar cea mai crâncenă prigoană anticreștină din istoria Bisericii înfăptuită acum de guvernul bolșevic, ci și un asalt violent din partea

pseudo-ortodocșilor și mai presus de toate, a forțelor potrivnice lui Dumnezeu.

Pe vremea când ucigașii bolșevicii laolaltă cu adepții „Bisericii Vii” și cu renovaționiștii asupreau din interiorul țării pe multipătimitoarea Biserică Ortodoxă a Rusiei, Patriarhii Constantinopolului și Alexandriei, împreună cu Hrisostom mitropolitul Atenei, îi cauzau vătămări din afară. Nu poți să nu încerci un sentiment de durere la citirea circularei Sfântului Sinod de episcopi ai Bisericii Ortodoxe Ruse din Afara Granițelor. Aceasta a fost scrisă în exil, în Sremski Karlovți, la data de 24 august/ 6 septembrie anul 1927, fiind în legătură cu tulburarea pricinuită de Mitropolitul Evloghie, care a rupt întreaga eparhie vest-europeană de trupul Bisericii Ortodoxe Ruse din Afara Granițelor, alăturându-se jurisdicției Patriarhiei de Constantinopol.

Având în vedere însemnătatea deosebită a acestui document istoric, și pentru o înțelegere mai adâncă a numeroaselor fețe ale apostaziei contemporane, considerăm de trebuință să cităm o porțiune considerabilă a acestui text:

„Până acum nu au răspuns toți ierarhii la adresarea Mitropolitului Evloghie, nevrând să se amestece în treburile interne ale Bisericii. Însă unii ierarhi au simțit nevoia să intervină și au comentat în favoarea mitropolitului Evloghie. Acest fapt i-a oferit lui și suporterilor lui ocazia să-și sărbătorească victoria reputată împotriva fraților lor – episcopii ruși – împotriva Sinodului Bisericii Ruse din Afara Granițelor.

Cine sunt acei ierarhi care l-au susținut pe mitropolitul Evloghie și cum sunt ei? Ei sunt Vasilie, Patriarhul de Constantinopol, Meletie Patriarhul Alexandriei și Hrisostom, Mitropolitul Atenei, dimpreună cu Sinoadele lor. Dar ce putem spune despre Patriarhia Constantinopolului din ultimii șapte ani? Cu părere de rău, trebuie să spunem că în zilele pătimirii sale sub jugul bolșevic, Biserica noastră a trebuit să îndure prigoana și apăsarea Patriarhiei de Constantinopol, alături de cea a „Bisericii Vii”, a renovaționiștilor și a altor schismatici. Noi, episcopii ruși am privit dintotdeauna cu evlavie la scaunul Patriarhal al Constantinopolului, ca la un adevărat străjer al Ortodoxiei. Noi am nădărdit că aici vom găsi dragoste frățească și sprijin pentru sfânta noastră Biserică în zilele ei de durere. Dar vai! Am aflat cu totul altceva! Printr-o încălcare fățișă a sfintelor canoane, fără aducerea la cunoștința autorității Bisericii tuturor rușilor, și chiar în ciuda protestelor ierarhilor noștri, Patriarhia Constantinopolului a pus mâna pe numeroase regiuni aparținând Bisericii noastre – în Polonia, Finlanda și Estonia; a încercat chiar să pună mâna pe diocesele Bisericii Ruse din America și Europa Occidentală; a dat binecuvântare Bisericii Poloniei, Ucrainei și Georgiei să se rupă de Biserica Rusă și să capete statutul de Biserici autocefale. Cu mult mai îngrozitor a fost însă ceea ce a urmat după ce comunitățile schismatice precum „Biserica Vie”, renovatorii și alții și-au făcut apariția în sânul Bisericii. Patriarhia de Constantinopol a intrat în relații cu aceste slugi preaplecate ale regimului

sovietic ateu, a recunoscut autoritatea sinodului schismatic din anul 1923, care a condamnat pe Sfântul Patriarh Tihon, acolo propunându-se chiar ca el să fie caterisit și exclus din monahism; a fost de acord să-și trimită o delegație la Moscova, pentru a se amesteca în treburile Bisericii, propunând chiar ca Patriarhul Tihon să își părăsească scaunul și să fie desființat chiar scaunul patriarhal.

Patriarhia a interzis arhiepiscopilor noștri aflați la Constantinopol, Anastasie și Alexandru, să slujească acolo, să-l pomenească pe sfântul Patriarh Tihon și să comunice cu autoritatea supremă bisericească din Rusia și din afara Rusiei; a înlăturat în mod nelegiuit în Finlanda pe Arhiepiscopul Serafim din slujba sa, l-a făcut episcop pe arhiepiscopul estonian pe Herman Aava, care are învățături renovaționiste și l-a numit ulterior arhiepiscop. În 1923, Patriarhia Constantinopolului a convocat grabnic „Conferința bisericilor” la care a încercat să impună hotărâri în duhul renovaționismului – cu privire la episcopii căsătoriți, la a doua căsătorie a clericilor, cu privire la noul calendar, la veșmintele civile ale clericilor, la scurtarea posturilor, etc. Deși nu au fost toate bisericile reprezentate la această conferință, ea a fost denumită „Adunare Pan-Ortodoxă”[109]

După această Conferință, într-un mod cu totul potrivit adevărului, Patriarhia de Constantinopol a început să răspândească în mod deliberat, informații false, pretinzând că întreaga Biserică Ortodoxă a adoptat noul calendar, inducându-i astfel în eroare pe Sfântul Patriarh Tihon și pe Arhiepiscopul Serafim al Finlandei. Pe fondul unei presiuni crescânde din partea Patriarhiei Constantinopolului, multe Biserici Ortodoxe au purces la introducerea forțată a noului calendar, pricinuind numeroase tulburări și schisme în rândul credincioșilor de pretutindeni. Patriarhia Constantinopolului a mers încă și mai departe atunci când, contrar sfintelor canoane (7 Ap. și 7 Antiohia) și rânduielii bisericești, a hotărât în favoarea introducerii generale și obligatorii a noii Pascalii în Finlanda, stârnind noi și noi neînțelegeri în Biserica de acolo, și i-a supus pe monahii credincioși Ortodoxiei multor interdicții și izgoniri, din partea autorităților bisericești locale, conduse de Herman Aava. În luna octombrie sau noiembrie a acelui an (1926), s-a ținut și sinodul schismatic al renovatorilor la Moscova. Vasile, Patriarhul Constantinopolului și Meletie al Alexandriei au fost de acord să participe la această adunare lipsită de harul divin. Patriarhia de Constantinopol s-a transformat astfel într-un susținător înfocat al „Bisericii Vii” și al renovatorilor din Rusia, într-o încălcătoare a sfintelor canoane referitoare la prăznuirea Sfintelor Paști și o începătoare a neînțelegerilor și schismelor din toată Biserica Ortodoxă. Guvernele non-ortodoxe, renovatorii, membrii „Bisericii Vii”, grupurile de clerici protestanți, organizațiile masonice care se străduiesc din răspuț să-i răpească Ortodoxiei personalitatea ei și să o deformeze – toți aceștia și-au aflat susținătorul viguros în Patriarhia de la Constantinopol.” [110]

Istoria tulburării din Biserică din anul 1926 și fondarea Institutului Teologic din Paris sunt strâns legate; ele sunt de asemenea legate de mentalitatea și activitatea de teologhisire a intelighenției

despre care am discutat în capitolul anterior. Din nefericire, ideile – și mai ales cele de natură distructivă, sunt caracterizate prin abilitatea de a captiva mințile și de a servi drept sursă de inspirație pentru fapte și evenimente nefaste.

Studiile teologice au început în Pensiunea Serghiev, la 17/30 aprilie 1925, în nou-înființata Școală Teologică, care a fost mai târziu denumită Institut Teologic.

În Epistola din 18/31 martie 1927, Sinodul arhieresc al Bisericii Ortodoxe Ruse din Afara Granițelor a observat că acest institut „a fost înființat de Mitropolitul Evloghie, fără cunoștința sau binecuvântarea Sinodului și a Consiliului”. Fusese deci înființat potrivit unui program neaprobat de către Sinod sau Consiliu iar persoanele care nu beneficiaseră de o educație teologică superioară, sau a căror ortodoxie era considerată de către Sinod sau de Consiliu ca fiind mai degrabă îndoielnică, au fost invitate să predea acolo”. [111]

Cine erau acești profesori? Aproape toți dintre ei erau membri ai „Frăției Sfintei Sophia – Înțelepciunea lui Dumnezeu”, condusă de preotul eretic Serghei Bulgakov. N.D. Talberg a numit următorii membri ai Frăției: preotul Serghei Bulgakov, A.V. Kartashev, S.S. Bezobrazov, N.A. Berdiaev, V.V. Vysheslavtsev, S.L. Frank, V.V. Zenkovsky, Prințul G.N. Trubetskoy, P.V. Struve. Nici unul dintre aceștia nu respinsese vreodată lucrarea lui Talberg, confirmând prin aceasta că o consideră de bună credință” [112].

Episcopul Grigorie (Grabbe) citează unele informații despre statutele frăției care deveniseră cunoscute mulțumită tipăririi epistolelor Prințului N.S. Trubetskoy către pr. Serghei Bulgakov, cel care îi sugerase să se alăture Frăției. Prințul N.S. Trubetskoy, familiarizându-se cu statutele Frăției Sfintei Sophia, i-a răspuns următoarele: „Nu avem de-a face cu o frăție ortodoxă obișnuită, ci cu o organizație fără precedent în practica ortodoxă. Strict vorbind, este mai degrabă ceva ce amintește de o comunitate monastică având grade monahale distincte și fiind cărmuită de un igumen... O astfel de comunitate extra-monahală, alcătuită din mireni și clerici, ar merita să fie denumită mai degrabă ordin decât frăție”. [113]

Prințul Trubetskoy, un mirean, îi arată aici lui Bulgakov, purtător de rang clerical, că statutele Frăției Sfintei Sophia, atâta vreme cât preconizează ca ierarhia sa aparte să fie formată dintr-un „șef spiritual” și trei categorii de frați, încalcă canoanele Bisericii: „teoretic, situația este de neconceput acolo unde un episcop se află în subordonare spirituală față de un preot (în calitate de șef spiritual al Frăției), ceea ce este de neîngăduit din punct de vedere canonic” [114].

Mai mult, epistolele Prințului Trubetskoy dezvăluie și un alt aspect dubios al activității Frăției, și anume – ritualurile de primire ca membru care sunt preconizate prin statute, „care sunt legate de Tainele mărturisirii și împărtășaniei” (paragraful 12), conferind în acest fel o aparență de hirotonire. „În acest fel”, scrie Prințul Trubetskoy, „Frăția crează o ierarhie specială, ceea ce este absolut inacceptabil din punct de vedere ortodox” [115].

Se ridică întrebarea, de ce ar trebui ca niște oameni care sunt uniți prin interese intelectuale comune și care urmăresc, după cum se presupune, un scop de edificare științifică, să-și ascundă organizația sub un vâl de mister? De ce ar trebui ei să creeze statute care preconizează existența a trei nivele de frăție, „un șef spiritual” și propria ierarhie? Cum poate explica cineva faptul că Frăția Sfintei Sophia nu vorbește niciodată pentru ea însăși? [116]

Un cititor atent al lui S.Bulgakov va fi cu greu surprins de toate aceste întrebări. Dacă a citit măcar una dintre cărțile sale sofianiste, fie și în mod superficial, ca de exemplu cartea sa „Gânduri tăcute” și dacă a dat peste discuțiile cu privire la „flirturile astrale” (pag.112), peste „sfântul extaz erotic” (pag.111) sau peste „articolul nouă al Crezului în tâlcuirea Annei Schmidt” (adică despre Biserică ca despre o persoană feminină), și apoi peste articolul al șaptelea tot în interpretarea ei (adică despre încarnarea lui Hristos în Vl.Soloviev)”, și peste aluzia lui Bulgakov despre o oarecare posibilitate a acestui gând (paginile 108-109) și peste alte „gânduri” asemănătoare, orice ortodox va înțelege cu ce fel de autor în haine de oaie are de a face.

Este cu putință să răspunzi la întrebările de mai sus și să apreciezi corect sarcinile trasate de Frăția Sfintei Sophia numai printr-o apreciere a activității membrilor ei, din cauza lipsei de dovezi documentare (de vreme ce lucrarea Frăției și apartenența la ea sunt ținute sub secret). Episcopul Grigorie, care a scris în 1927 un articol interesant despre această chestiune, a ajuns la concluzia că structura acestei Frății dovedește faptul că „ea a fost înființată pentru o activitate conspirativă bine definită care poate fi săvârșită numai atunci când este orientată către un scop anume” [117]. Pe lângă aceasta, oricine trebuie să aibă în vedere „lucrarea Frăției care s-a vădit până acum și anume dezvoltarea învățăturii despre Sophia ca fiind aplicabilă teologiei, și răspândirea acestei învățături nu doar prin intermediul unor lucrări tipărite, ci și prin acapararea unei influențe de vârf asupra treburilor interne ale Bisericii Ruse deocamdată, firește, doar asupra porțiunii aflate în afara Rusiei” [118]. Ar trebui remarcat că în timpul anilor '70, sofianismul a devenit una dintre învățăturile predominante ale Patriarhiei Moscovei și ale celorlalte biserici ecumeniste „ortodoxe” sau heterodoxe, găsindu-și completarea logică în râvna feministelor (a se vedea capitolul 6).

Cât despre așa numita „Școală Pariziană”, cu tot cu Institutul său Teologic, oricine se poate îndoi că a avut într-adevăr sarcina de a „oferi hrana duhovnicească cea adevărată tineretului nostru rus din diaspora, aflat în căutarea unei iluminări spirituale, și dornic de a-și jertfi energia, punând-o în slujba Bisericii” [119]. Le-au oferit ei oare elevilor lor, profesorii acestui Institut – sophianiștii – acești renovatori bisericești și lucrători în cadrul Asociației Tinerilor Creștini (YMCA), o hrană ortodoxă „cu adevărat duhovnicească”?

„Unul dintre motivele principale pentru care Sinodul de episcopi ruși al Bisericii din Afara Granițelor nu a putut fi de acord cu direcția în care a apucat viața Bisericii în cadrul mitropoliei vest-europene a fost acela al apropiatei colaborări a Mitropolitului Evloghie cu organizația americană YMCA (Asociația Tinerilor Creștini) care se ocupa cu educația tineretului” [120]

Atitudinea negativă pe care o avea Biserica Rusă din Afara Granițelor față de YMCA se explică prin faptul că această Asociație, reunind sub stindardul său pe tineri, adică pe categoria de vârstă cea mai impresionabilă, făcea propagandă pentru egalitatea tuturor religiilor și sectelor, cultivând astfel în rândul acestora o indiferență confesională totală. Mai mult decât atât, numărând printre membrii săi tineri sectanți îmbibați de un duh propagandistic, Asociația a introdus cele mai variate erezii, inclusiv erezia nestoriană care tăgăduiește dumnezeirea lui Iisus Hristos și care a contaminat serios protestantismul contemporan. Mult mai dubioasă este și respingerea de către YMCA a folosirii simbolului general creștin – Crucea, semnul Fiului Omului și al jertfei Sale mântuitoare. Respingerea Crucii, adică a patimilor și a morții lui Hristos nu poate să nu-și lase amprenta asupra ideologiei unei persoane care, sub imperiul circumstanțelor exterioare, trebuie să vină în contact cu Asociația în plan ideologic.” [121]

Și totuși, Mitropolitul Evloghie și Institutul Teologic au comunicat cu Asociația Tinerilor Creștini (YMCA) nu doar în planul ideilor. Această instituție a fost înființată prin folosirea unor resurse cam dubioase, Mitropolitul Evloghie însuși scria: „Președintele Comitetului Mondial al Asociației Tinerilor Creștini, Dr.Mott, a reacționat neîntârziat la planul nostru și ne-a oferit o subvenție considerabilă pentru înființarea unei noi instituții (Institutul Teologic din Paris – L.P.) [122]. Mai mult, Asociația Tinerilor Creștini a finanțat într-o măsură semnificativă și a sprijinit Mișcarea Studenților Creștini Ruși (omoloagă Asociației Tinerilor Creștini (YMCA)). „Principala noastră speranță este ca și mai înainte, la Dr. Mott”, a recunoscut S.Bezobrazov [123].

În 1926, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse din Afara Rusiei a promulgat o rezoluție în care, printre altele, și-a manifestat „dorința ca Institutul Teologic să fie scos de sub asistența financiară a masonilor.” S-a hotărât de asemenea de către Sinod ca să-i fie prezentate „atât versiunea prezentă cât și cea precedentă a textului statutelor Frăției Sfintei Sophia” [124]

Mitropolitul Evloghie nu s-a supus aceastei rezoluții sinodale, acționând după voia sa proprie, în problema Institutului Teologic”. [125]

După cum au demonstrat evenimentele ulterioare, Mitropolitul Evloghie nu a avut libertatea de a acționa independent. Am spus deja mai sus despre statutele Frăției Sfintei Sophia erau concepute în așa fel încât, potrivit părerii Prințului N.S. Trubetskoy, supunerea față de ele putea rezulta într-o situație inadmisibilă din punct de vedere canonic în care un episcop să se poate afla subordonat față de un preot care ar fi îndeplinit, în acel moment, funcția de șef spiritual al Frăției.

Episcopul Grigorie (Grabbe) crede că exact acest lucru s-a și petrecut: „Mitropolitul Evloghie a trebuit s-o rupă cumva cu Sinodul sub oarecare pretext, pentru că altminteri Sinodul s-ar fi dovedit fatal pentru activitățile Frăției Sfintei Sophia. Măsura subordonării sale față de influența Frăției a devenit deosebit de evidentă după prima încercare de reconciliere făcută de Arhiepiscopul Anastasie [126]. În timpul întrevederii lor de dinainte de Sfintele Paști de la Paris, Mitropolitul Evloghie a fost de acord să participe la Sinodul de Episcopi. Ulterior însă, la primirea telegramei Arhiepiscopului Anastasie care-l implora să vină la Karlowitz, Mitropolitul Evloghie și-a expediat refuzul, pretinzând că turma lui nu-l lasă să plece... „Prin turmă”, scria Episcopul Grigorie, „ar trebui să se înțeleagă ca desemnând pe apropiații săi, adică aceeași Frăție a Sfintei Sophia, de vreme ce adevărata turmă nu și-ar fi putut da glas vocii sale. Ce fel de putere trebuie să exerciți asupra unui episcop ortodox pentru a-l reține de la a se prezenta la discuții cu frații lui întru slujirea lui Hristos, pentru reconcilierea din lăuntrul Bisericii” [127] Sub presiunea aceleiași Frății, Mitropolitul Evloghie a părăsit Sinodul din 1926 de vreme ce agenda sa de lucru prevedea discuții cu Mișcarea Studenților Creștini și cu Institutul Teologic.

Toate acestea dovedesc adevăratul motiv al plecării Mitropolitului Evloghie din Biserica din Afara Granițelor și a încălcării unității acesteia la vremea marilor ei încercări. Se pare că motivul nu stă doar în mândria personală a Mitropolitului Evloghie și în aplecarea sa spre trădările de tot felul, atât cele ecleziastice cât și cele politice: în luna septembrie a anului 1944, el a părăsit cu ușurință jurisdicția Patriarhiei Constantinopolului și, pocăindu-se în fața Patriarhului Alexei, s-a alăturat Patriarhiei Moscovei și a primit chiar și pașaport sovietic. Neprimind nici acordul Constantinopolului pentru această schimbare, Mitropolitul Evloghie a rămas tot anul în ambele (!) jurisdicții simultan, iar în timpul slujbelor, el pomenea atât pe Patriarhul Moscovei cât și pe Patriarhul Ecumenic (al Constantinopolului) [128].

Deși unele dintre parohiile apusene au rămas loiale Bisericii Ruse din Afara Granițelor, răul

făcut de Mitropolitul Evloghie a fost totuși mare. El a fost provocat nu doar de trăsăturile de caracter și de motivele personale ale Mitropolitului Evloghie. În lucrarea sa dedicată acestei probleme în mod special, Episcopul Grigorie a vădit că „rădăcinile tulburării din Biserică” (titul articolului său) erau mult mai adânci: ele erau de găsit în diferitele tendințe teologice și la grupările celor precum S.Bulgakov, N.Berdiaev [129], A.Kartashev, și alții ca ei care-l înconjurau pe Mitropolitul Evloghie și care căutau „noi revelații” și reconsiderări ale întregii învățături a Bisericii. Episcopul Grigorie a numit „Frăția Sfintei Sophia drept nucleu al mișcării reformatoare” [130].

„Iată, a chinuit nedreptate; zămislit-a durere, și a născut fărădelege” (Ps. 7, 15). Aceste cuvinte ale Sfântului Psalmist descriu așa cum se cuvine această „Școală Pariziană”. Profesorii ei – din care majoritatea erau membri ai Frăției Sfintei Sophia, renovatorii, eurasienii, „anarhiștii mistici” (după cum s-a autodefini N.Berdiaev) sau simplu, sofianiștii – au creat un laborator „ortodox” de învățături mincinoase și de erezii. Aceasta s-a făcut având în minte un scop de perspectivă. Vreme de șapte decenii, acest „laborator” a atras mulți tineri care iubeau sincer Ortodoxia, otrăvind-le conștiințele acestor viitori preoți sau teologi cu înțelepciunea mincinoasă a sofianismului și a modernismului ecleziastic. Această influență nu s-a limitat doar la Paris. Ea își înfipse adânc rădăcinile „în mințile viitoarei comunități a diasporei, răspândindu-se de aici în întreaga Biserică Rusă, și pătrunzând până în sânul Bisericii Ecumenice, pe care a reformat-o mai încet, dar mai eficace decât orice „congres panortodox” (cu referire, probabil, la Congresul din 1923 convocat de Patriarhul Meletie al IV-lea/ Metaxakis – L.P.) organizat de către ierarhia renovatoare” [131].

Toți aceștia – berdiaevi, bulgakovi, schmemani, meyendorfi – au fost și sunt încă cei care aduc cu stăruință vătămare duhovnicească în inima lumii ortodoxe. Printr-o înălțare a minții cu neputință de dezrădăcinat și prin cedarea în fața apostaziei anticreștine, ei au continuat să propovăduiască despre libertatea „bisericească” și „doctrinară”, în ciuda întregului ei tăvălug distrugător. Nu este deloc întâmplător faptul că schismaticul lor nepocăit, „Avva Evloghie”, a declarat cu puțin timp înainte de moartea sa: „cea mai susținută luptă a vieții mele a fost pentru libertatea Bisericii”. [132] Libertate față de Cine și de ce?! Față de dogme, față canoane, și față de ascultarea de Sfânta Biserică? Sau, poate față de Însuși Capul Ei?! „Slobozenie lor făgăduindu-li-se, singuri robi fiind ai stricăciunii” (II Petru 2, 19).

Toți acești învățători ai „Școlii de la Paris”, prin prelegerile, dizertațiile și tipăriturile lor, au semănat stăruitor în toată lumea și sub înfățișarea „creativității spirituale”, ceea ce Sinodul de Episcopi al Bisericii Ruse din Afara Granițelor a descris ca fiind „născocire profană” [133]. Cât de adevărate sunt cuvintele Apostolului „Nu fiți mulți dascăli” (Iacov, 3.1)!

Scris de Ludmila Perepiolkina
Luni, 10 Iulie 2017 09:49

Vreme de câteva decenii, Pensiunea Serghievo a fost pepiniera tuturor teologumenelor acestor „neînfricați”, adică fără frică de Dumnezeu, sau a ereziilor care treceau drept ultimul cuvânt în cadrul acestei misiuni de căutare a „creativității dogmatice”. De parcă ar putea fi îngăduită creativitatea în privința dogmelor! Pe lângă mărturisirea ecumenismului, acest Institut a pledat în favoarea Sofianismului –numit eufemistic „Sofiologie”, sau pentru divinizarea numelui lui Dumnezeu (Imiabojnicesstvo), cunoscută și sub denumirea rusă de „proslăvirea numelui” (imiaslavie), ca și pentru multe alte inovații.

Participarea la mișcarea ecumenică cere compromisuri fără precedent din partea creștinilor ortodocși. Așa se face că, deja din anul 1933, pregătind terenul implicării creștinilor ortodocși în mișcarea ecumenică, protoiereul Serghei Bulgakov a scris următoarele rânduri: „Lipsa de unitate în rugăciune... s-a consolidat și stabilit cu tărie prin canoanele Bisericii care, deși au fost așezate în secolele 4-5, au și acum putere de lege aplicabilă, și deși nu au fost abrogate în mod oficial, ele nu mai sunt respectate... Nu ne putem uni în rugăciune cu frații noștri în orice situație – a continuat Bulgakov – și în special, nu putem ridica rugăciuni către Maica Domnului și către sfinți alături de protestanți. ...de dragul unității în rugăciune împreună cu ei (protestanții, n.trad), Ortodoxia trebuie să se smerească, desigur, ca și cum ar face-o din dragoste și bunăvoință, de dragul „economiei” Bisericii, iar acest lucru poate fi îngăduit ca o jertfă din dragoste, ca o absență a unui maximalism inexorabil potrivit cuvintelor Sfântului Apostol Pavel „tuturor toate m-am făcut” [134].

Așadar, bunăvoința ecumenică le pretinde credincioșilor ortodocși nu doar să își sacrifice canoanele Bisericii – chipurile „învechite și desființate din practica bisericească”, dar și să renunțe la rugăciunile către Maica Domnului și către Sfinți (pentru că ei nu sunt cinstiți în cultul eretic protestant). Tatăl minciunii care vorbește lumii prin gura unor astfel de „împăciuitori” precum Serghei Bulgakov, strecoară aceste concesii blasfemiatoare ale „auto-smeririi” și ale „sacrificiului dragostei”. Dimpotrivă, Sfântul Marcu al Efesului, farul Ortodoxiei, a scris că „chestiunile credinței nu suportă economia” [135].

Cel mai ispititor aspect al „Școlii de la Paris îl constituie falsificarea învățăturii ortodoxe, sub pretextul unei căutări creative, de factură teologico-filosofică. Atmosfera spirituală a Institutului de la Paris, cu al său altar orientat către apus, era îmbibată de aroganța pseudo-înțelepciune apuseană și de gnosticism. Este de ajuns să participi la prelegerile ținute la acest Institut pentru a te convinge de spiritualitatea jucăușă și de aderența fățișă la erezie a profesorilor săi. Pe lângă activitatea de predare la catedră, acești maestrii ortodocși ai gândirii își publică larg sofisme și mai ales de-a lungul și de-a latul Rusiei aflate în plină trezire spirituală. Cel mai adesea, aceste lucrări sunt făcături sofianiste ale lui S.Bulgakov și P.Florensky și ale celor care îi popularizează pe aceștia.

Falsitatea acestor născociri intelectuale viclene ale „dascălilor” parizieni, cât și incompatibilitatea lor cu adevărata Ortodoxie trec din păcate adesea neobservate – nu numai de către heterodocși, dar și de către mulți ortodocși fără o pregătire teologică suficientă, dar mai ales fără o temelie patristică sănătoasă. Evident că „Școala de la Paris” le este prea puțin de ajutor heterodocșilor care sunt în mod sincer aplecați către Ortodoxie. În același timp, „dascălii” de la Paris, care au părăsit țarul Bisericii, le dau ecumeniștilor și renovatorilor în materie de credință ocazia de a pleda în favoarea unor baze teoretice ale „Ortodoxiei” profund și deliberat viciate în scopul obținerii unei convergențe religioase, prin diluarea adevărului ortodox cu toate neadevărurile ereticilor.

Atunci când Starețul de la Optina, sfântul Nectarie i s-au cerut lămuriri în legătură cu Institutul Teologic de la Paris, el și-a manifestat temerea cu privire la natura eretică a acestei școli. Cu privire la Asociația Tinerilor Creștini (YMCA) și la prelegerile lui N.Berdiaev, prezentate la cel de-al doilea Congres al acestei organizații, Sfântul Nectarie a spus: „Astfel de asociații (de genul Mișcării Creștine) cultivă o filosofie inacceptabilă duhului ortodox”.^[136] Aceste cuvinte ale înțeleptului Stareț s-au adeverit din plin...

Preluare a traducerii de pe blogul <https://ortodoxianecenzurata.wordpress.com>

Note

[109] Această „Adunare Pan-Ortodoxă” a fost convocată de Meletie al IV-lea (Metaxakis), Patriarhul de atunci al Constantinopolului. Întărit de inovațiile acestuia, populația ortodoxă din Constantinopol a năvălit spre reședința patriarhală și a purces la „agresarea lui fizică” (adică l-au tras de barbă și l-au bătut) și l-au alungat din Constantinopol. Asta nu l-a împiedicat să devină la scurt timp după aceea Patriarh al Alexandriei (este menționat în documentul citat). Despre izgonirea lui Meletie al IV-lea din scaunul de la Constantinopol Tserkovnyia vedomosti (Știri despre Biserică), nr.19 și 20, publicată de Sinodul de Episcopi ai Bisericii Ruse din Afara Granițelor, 1923.

[110] Arhiepiscopul Nikon (Rklitsky), „Zhizneopisanie Blazhenneishago Antonii, Mitropolita Kievskago i Galitskago” (Viața Fericitului Antonie, Mitropolitul Kievului și Galiciei), publicată de

Dioceza Americii de Nord și a Canadei, 1961, vol VII, pag. 204-206.

[111] Ibid., pag. 173

[112] N.D. Talberg, Dvuglavyi Orel (Vulturul bicefal), nr. 4, pag. 7-8; „Vozbuditeli Raskola”, (Provocatorii schismei) pag. 12-13, publ. de Doloï zlo (Afară cu cel Rău), Paris, 1927. (citată din: Episcopul Grigorie Grabbe, „Biserica și învățătura sa în viață”, Jordanville, 1992, vol.3, pag. 947).

[113] Ibid., pag. 93.

[114] Ibid., pag. 93.

[115] Ibid., pag. 93.

[116] Episcop Gregorie (Grabbe), op. cit., pag. 93.

[117] Ibid., pag. 92.

[118] Ibid., pag. 92

[119] S. Bezobrazov, Put', (Calea), Institutul Ortodox Rus din Paris, Nr. 1, Sept. 1925, pag. 104.

[120] Arhiepiscop Nikon, op. cit., pag. 63.

[121] Arhiepiscop Metodie, „Khleb Nebesnyi” (Pâinea din Ceruri), citat din Arhiepiscopul Nikon, op. cit., pag. 64.

[122] Mitropolitul Evloghie, „Put' moei zhizni. Vospominaniia” (Calea vieții mele, Memorii, tipografia YMCA, Paris, 1947, pag .447. Mitropolitul Evloghie a primit „asistență frățească” și de la o „comunitate bisericească” din Anglia și America (ibid.pag.447).

[123] S. Bezobrazov, op. cit., pag.106.

[124] Archbishop Nikon (Rklitsky), op. cit., pag. 159.

[125] Ibid., pag. 160.

[126] Episcop Grigorie (Grabbe), op. cit., pag. 95.

[127] Ibid., pag. 95.

[128] „Russkaia Pravoslavnaia Tserkov' Zagranitse (1918-1968)” (Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor), publ.de Misiunea Spirituală Rusă din Ierusalim, 1968, vol.1, pag. 49-50.

[129] Primul val al emigrației ruse este bine familiarizat cu un fapt pe care adepții și admiratorii lui Berdiaev preferă să-l treacă sub tăcere. Toți auditorii lui Berdiaev au fost martorii bolii lui foarte specifice: limba cea lungă a filosofului îi cădea periodic din gură și chiar acolo, în prezența audienței sale, el trebuia s-o împingă înapoi în gură. Văzând în boală o suferință folosită duhovnicește, potrivit tradiției ortodoxe, și ținând cont de semnificația ei duhovnicească, ne gândim și la muțenia pr. S. Bulgakov intervenită după o operație la gât (a murit de cancer de gât). Îți aduci aminte fără să vrei de moartea Regelui Irod care a fost mâncat de viu de viermi, de moartea rușinoasă a lui Arie, și mult mai recenta moarte ciudată a Patriarhului Meletie al IV-lea (Metaxakis) din 27.07.1935. Acest renovator răuvoitor, un francmason (a se vedea comentariul asupra morții sale din ziarul Masonic „Pythagore-Equerre”

vol.IV, secțiunea 7-8, 1935) care a fost găsit zăcând sub pat cu limba scoasă... Adevărat că „răul va omorî pe cei răi” (Psalmul 34,21).

[130] Episcop Grigorie (Grabbe), op.cit. pag.75.

[131] Ibid. Pag.98 (Episcopul Grigorie a scris aceasta în 1927). „2 Mitropolitul Evloghie, op.cit. pag. 653, „Epistola Sinodului de Episcopi al Bisericii Ruse din Afara Granițelor „O sushchnosti tserkovnoi smuty”/ „Despre natura tulburării din Biserică” , nr. 341 din 18/31.03.1927. Citat din Arhiepiscopul Nikon (Rklitsky), op.cit. pag. 176.

[132] și [133] lipsesc din [textul original](#) .

[134] Citat în „Deianiia Soveshchaniia glav a predstavitelei Avtokefalnykh Pravoslavnykh Tserkvei v sviazi s prazdnovaniem 500-leta avtokefalii Russkoi Pravoslavnoi Tserkvi” (Documentele Conferinței Întâi-stătătorilor și reprezentanților Bisericilor Ortodoxe autocefale în legătură cu sărbătorirea a 500 ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Ruse). M.,1949, vol.2, pag.148. Vezi și protopopul S. Bulgakov, „U kladezia Iakovlia” (La Fântâna lui Iacov) din colecția Khristianskoe vozsoedinenie. Ekumenicheskaiia problems v pravoslavnom soznanji (Reunirea creștinilor. Chestiunea ecumenică în conștiința ortodoxă), tipografia YMCA, Paris, 1933.

[135] Arhimandritul Ambrozie, „Sviatoi Mark Efesskii i Florentiiskaia Unia” (Sfântul Marcu al Efesului și Uniunea de la Florența), Jordanville, 1963, pag.226.

[136] I. Kontzevich, „Optina Pustyn' i ee vremja” (Sihăstria Optinei și vremea sa), Jordanville, 1970, pag.516.

-